

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Sa/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200160
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018200160.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobkyne: I. N. R., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť R. L., bez cestovného dokladu, toho času umiestnená v Ú. B. E. B. H. M., zastúpená Centrum právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, 810 00 Bratislava, IČO: 307 988 41, týka sa Kancelárie Košice, Murgašova 3, 040 41 Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície PZ Žilina, Kuzmányho 26, 012 23 Žilina, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 12.01.2018 proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-76-015/2018-AV zo dňa 08.01.2018, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície PZ Žilina, Kuzmányho 26, 012 23 Žilina č. PPZ-HCP-BB7-76-015/2018-AV zo dňa 08.01.2018, týkajúce sa žalobkyne: I. N. R., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť R. L., bez cestovného dokladu.

II./ N a r i a d' u j e žalovanému, aby žalobkyňa: I. N. R., nar. XX.XX.XXXX, bola bezodkladne prepustená zo zaistenia.

III./ Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa správnou žalobou zo dňa 12.01.2018 domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-76-015/2018-AV zo dňa 08.01.2018 a nariadenia jej bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Mala za to, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, nakoľko žalovaný dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie je zároveň aj nepreskúmateľné. Poukázala na to, že v predmetnej veci ide o pozbavenie osobnej slobody cudzinca za účelom jeho odovzdania do iného členského štátu, a to na územie Rumunska, v zmysle Dublinského nariadenia III, pričom podmienky pre žiadateľov o azyl v Rumunsku sú nedostatočné a nehumánne a tieto ju aj viedli k opusteniu jeho územia. Doplnila, že na základe § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov už bola predtým zaistená na základe rozhodnutia žalovaného o zaistení zo dňa 15.11.2017, ktoré bolo zrušené rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.12.2017, pričom žalovaný ju opätovne následne zaistil za účelom odovzdania do iného členského štátu v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, pričom zaistenie považoval za účelné a efektívne, pretože Rumunsko akceptovalo prijatie žalobkyne na svoje územie v zmysle Dublinského nariadenia III.

2. Mala za to, že predmetné rozhodnutie trpí vadou riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súvislosti so stanovenou dĺžkou doby zaistenia. Žalovaný stanovenú dĺžku doby zaistenia odôvodnil príliš všeobecne a formalisticky a stanovenú dĺžku doby zaistenia neodôvodnil v zmysle osobitných lehôt stanovených

Dublinským nariadením III, ktoré prísne stanovuje lehoty na zaistenie cudzincov, voči ktorým prebieha dublinské konanie a taktiež samostatné lehoty na realizovanie transferu týchto cudzincov. Tieto ustanovenia majú vzhľadom na priamy účinok Dublinského nariadenia III prednosť pred zákonom o pobyte cudzincov. Poukázala nato, že v zmysle rozhodnutí všeobecných súdov SR je nedostatočné odôvodnenie stanovenej dĺžky doby zaistenia podstatnou vadou, ktorá ovplyvňuje zákonnosť celého rozhodnutia, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia (rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Sp/20/2012, 1Sp/36/2014, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sza/4/2012).

3. Záverom uviedla, že v zaistení sa nachádza spolu s maloletým bratom - V. N. R., nar. XX.XX.XXXX. Napriek tomu, že Migračný úrad, dublinské stredisko rozhodnutím č. ČAS: MU-DS-419-9/2017-DŽ zo dňa 08.12.2017 rozhodol o odovzdaní žalobkyne spolu s jej maloletým bratom na územie Rumunska, nie je zrejmé, prečo žalovaný nerešpektoval v konaní tento príbuzenský vzťah žalobkyne a jej maloletého brata a prečo brat žalobkyne nebol zúčastnený v konaní o zaistení ako maloletý cudzinec, ktorému je žalobkyňa zákonnou zástupkyňou, čo vyplýva z rozhodnutia Migračného úradu. Takýmto postupom žalovaného môže dôjsť k pretrhnutiu rodinných väzieb medzi žalobkyňou a jej maloletým bratom.

4. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB7-76-015/2018-AV zo dňa 08.01.2018 podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“ resp. „ZoPC“) zaistil žalobkyňu (ďalej žalovaným označovanú ako „účastník konania“) na základe oznámeného a začatého konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia do odovzdania v zmysle Nariadenia Rady (ES) č. 604/2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej „Dublinské nariadenie III“) najdlhšie však do 10.03.2018. Zároveň podľa § 88 ods. 5 rozhodol o jej umiestnení v Ú. B. E. B. H. M.Č. (ďalej „Ú. M.“).

5. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že totožnosť a prvotné azylové konanie v Rumunskej republike bolo zistené a potvrdené na základe výstupu z informačného systému, pričom dňa 06.12.2017 bol Migračnému úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej „MÚ MV SR“) doručený list z Riaditeľstva pre azyl a integráciu Generálneho inšpektorátu pre migráciu Ministerstva vnútra Rumunskej republiky, ktorým táto prijala zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl, tohto prijme a súhlasí s jeho transferom.

6. Pokiaľ sa týka stanovenia doby zaistenia uviedol, že v súlade s § 88 ods. 4 ZoPC, ako aj na základe odporúčania Dublinského strediska a v zmysle článku 28 Dublinského nariadenia III stanovil dĺžku doby zaistenia najdlhšie do 10.03.2018, pričom táto doba je podľa správnej úvahy a skúsenosti dublinských konaní priamo úmerná dobe zabezpečenia všetkých potrebných náležitostí k realizovaniu konania v zmysle Dublinského nariadenia III, pričom zobral do úvahy skutočnosť, že dňa 15.11.2017 bolo začaté konanie v zmysle daného nariadenia, ktoré v súčasnosti už prebieha a vykonávajú sa úkony k jeho realizácii, čo trvá určitú dobu, pretože ide o konanie smerom do iného štátu, ktorý priamo nesusedí so Slovenskom a zabezpečuje ho administratívne iný orgán. Stanovenú dĺžku zaistenia ovplyvnila aj súčasná situácia v oblasti migrácie, utečeneckej krízy, náporu na štátne hranice Únie a riešenia štátnych príslušníkov tretích krajín v zmysle Dublinského nariadenia III smerom do krajiny, kde prvýkrát požiadali o udelenie azylu a je dôvodom na určenie stanovenej doby zaistenia a individuálneho prístupu k riešeniu. V rámci skúmania realizovateľnosti účelu zaistenia rovnako zistil, že Rumunská republika je ochotná a schopná účastníka konania prijať.

7. Dodal, že skúmal aj podmienky v Rumunskej republike, ako aj to, či vrátením účastníka konania nedôjde k porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl a porušeniu princípu „non-refoulement“, ako aj čl. 3 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len „Dohovor“) a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom zabezpečil jednak správy z Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Bukurešti, Úradu policajného pridelenca v Bukurešti a Migračného úradu MV SR. Z vyhodnotenia týchto správ ako aj správ organizácií ako EASO, AIDA, AGERPRES, Global Detention Project, výročnej správy Ministerstva zahraničných vecí USA o stave dodržiavania ľudských práv v Rumunsku. Na základe predmetných správ žalovaný dospel k záveru, že ide o bezpečnú krajinu a transferom účastníka konania nedôjde k porušeniu čl. 3 Dohovoru, ani čl. 16 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky a neexistujú prekážky na jeho vrátenie do Rumunskej republiky, kde požiadala o udelenie azylu.

8. Správny orgán preto na základe šetrení, ako aj z listinných dôkazov dospel k záveru, že zaistením nie sú porušené práva účastníka konania s ohľadom na platnú legislatívu a prepustenie by znamenalo nedodržovanie zákona štátu, na ktorého výsostnom území sa účastník konania nachádza a pokračovanie v páchaní priestupku na úseku pobytu. Na základe vyššie uvedeného mal za to, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníka. Zaoberal sa rešpektovaním článku 8 ods. 1 Dohovoru, pričom účastník konania nemá na území SR žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území, keďže žiadosť o medzinárodnú ochranu podal na území SR. Rovnako aj jeho zaistenie je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, a to vzhľadom k začatiu konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu, rizika úteku a neoprávneného vstupu na územie členského štátu Únie.

9. Záverom dodal, že považoval za preukázané, že sú splnené podmienky na postup podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC, pretože zaistenie je potrebné na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ako aj z dôvodu značného rizika. Preto rozhodol o jeho zaistení z dôvodu, že ak by nebolo realizované zaistenie, jeho pobyt na území SR by bol neznámy, existuje značné riziko úteku za pomoci prevádzáčov, účastník konania by sa mohol nelegálne pohybovať a skrývať a tým by jeho pobyt správneho orgánu nebol známy, takže by nemohlo dôjsť k realizácii výkonu v zmysle Dublinského nariadenia III, čím by bolo zmarené konanie samotného zabezpečenia prípravy a výkonu v zmysle uvedeného nariadenia. Tento nepožiadol a ani nemal v úmysle požiadať na správnom orgáne o medzinárodnú ochranu, čo zvyšuje značné riziko úteku a správnu úvahu o jeho nelegálnom pobyte a pohybe aj v iných krajinách, čo by hrozilo v prípade nezaistenia. Poukazoval na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo svojej judikatúre vyslovil, že zmluvné štáty majú právo kontrolovať vstup, pobyt a odchod cudzincov z ich územia.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 23.01.2018 navrhol správnu žalobu zamietnuť. Uviedol, že pokiaľ žalobkyňa v správnej žalobe uvádza, že žalovaný vykonaným dokazovaním dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho právny záver na prijímacie podmienky žiadateľov o azyl v Rumunsku sú dostatočné je nesprávny. Na konci roka 2017 skúmal podmienky pre žiadateľov o azyl v Rumunsku, pričom v rámci zisťovania aktuálnej situácie žiadateľov o azyl v Rumunsku dožiadal Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Bukurešti, Úrad policajného pridelenca v Bukurešti a Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o preverenie bezpečnostnej situácie v Rumunsku, ako aj možnému porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle článku 3 Dohovoru a článku 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom vyhodnotením získaných relevantných informácií dospel k záveru, že Rumunská republika je bezpečnou krajinou a transferom účastníka konania do Rumunska nedôjde k porušeniu článku 3 Dohovoru, ani článku 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a neexistujú prekážky na jeho vrátenie do Rumunskej republiky, kde požiadal o azyl.

11. Pokiaľ sa týka námietky, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súvislosti so stanovenou dĺžkou doby zaistenia uviedol, že danú stanovil v súlade s ustanovením § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov a v zmysle článku 28 ods. 3 Dublinského nariadenia III, najdlhšie do 10.03.2018. Daná doba podľa správnej úvahy a skúsenosti dublinských konaní je priamo úmerná dobe zabezpečenia všetkých potrebných náležitostí k realizovaniu konania v zmysle Dublinského nariadenia III. Pri rozhodovaní o nevyhnutne potrebnom čase zaistenia bral do úvahy skutočnosť, že dňa 15.11.2017 bolo začaté konanie v zmysle daného nariadenia, ktoré v súčasnosti už prebieha a vykonávajú sa úkony k jeho realizácii, čo trvá určitú dobu, pretože ide o konanie smerom do iného štátu, ktorý priamo nesusedí so Slovenskou republikou a zabezpečuje ho administratívne iný orgán. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov SR so štátnymi orgánmi Rumunska, prípadne nepredvídateľné zhoršenie zdravotného stavu účastníka konania, vybavenie všetkých ostatných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe krajiny signatármi. Z daných dôvodov rozhodol o dĺžke zaistenia tak, ako je uvedené vo výroku, ktorá však v prípade skoršieho vybavenia môže byť skrátená. Správny orgán určil dĺžku doby zaistenia konkrétnou dobou času zaistenia, nie však maximálnu, pričom bral do úvahy aj prvú dĺžku zaistenia od 15.11.2017 do 08.01.2018, takže doba zaistenia do 10.03.2018 stále nepredstavuje maximálnu dĺžku zaistenia 6 mesiacov. Rovnako situácia v

oblasti migrácie, utečeneckej krízy, náporu na štátne hranice Únie a riešenia štátnych príslušníkov tretích krajín v zmysle Dublinského nariadenia III smerom do krajiny, kde prvýkrát požiadali o udelenie azylu, je dôvodom na určenie vyššie uvedenej doby zaistenia a individuálneho prístupu k riešeniu, pričom ide o hraničný termín doby zaistenia. Účelnosť spočíva v riadnom a bezproblémovom odovzdaní účastníka konania v zmysle Dublinského nariadenia III. Do uvedenej doby je preto potrebné zaistenie účastníka konania, ktoré správne orgánu priamo vyplýva zo zákona o pobyte cudzincov a je potrebné aj z dôvodu, že odovzdanie prebieha prostredníctvom policajného zboru. V kladnom prípade je následne potrebné fyzicky zrealizovať odovzdanie účastníka konania do krajiny, kde požiadal prvotne o udelenie azylu, pričom správny orgán počas celej dĺžky doby zaistenia bude skúmať, či trvá jeho účel v zmysle § 90 ods. 1 písm. b) ZoPC.

12. K námietke, že nerešpektoval rodinné väzby medzi žalobkyňou a jej maloletým bratom uviedol, že v zápisnici o vyjadrení účastníka konania cudzinec s ktorým bol zaistený maloletý brat žalobkyne uviedol, že tento je jeho synovcom a jeho rodičia ho pred odchodom z Iraku poverili, aby sa o neho postaral spolu s jeho sestrou - žalobkyňou. Z tohto dôvodu bol maloletý cudzinec priradený k jeho osobe.

13. Z rozhodnutia Ministerstva vnútra SR, Migračný úrad, dublinské stredisko č. ČAS: MU-DS-419-9/2017-DŽ zo dňa 08.12.2017 (nachádzajúcej sa v administratívnom spise žalovaného) súd zistil, že tento správny orgán konal ako s účastníkmi konania žalobkyňou N. R. I., nar. XX.XX.XXXX alias R. I. N., nar. XX.XX.XXXX spolu s jej maloletým bratom R. N. V., nar. XX.XX.XXXX alias R. R. N., nar. XX.XX.XXXX. Predmetným rozhodnutím správny orgán podľa § 46a ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že cudzinec, ktorý má na území SR neoprávnený pobyt, bude odovzdaný na územie Rumunska.

14. Zo správy Ministerstva vnútra, Generálny inšpektorát pre migráciu, Rumunsko (nachádzajúcej sa v administratívnom spise žalovaného) súd zistil, že žalobkyňa je vedená ako žiadateľka o azyl v Rumunsku spolu s jej maloletým bratom R. R. N. alias R. N. V., nar. XX.XX.XXXX alias XX.XX.XXXX.

15. Zo Zápisnice o vyjadrení účastníka konania spísanej dňa 08.01.2018 súd zistil, že žalobkyňa uviedla, že cestovala spoločne so svojím bratom N. R. V. a ďalšími rodinnými príslušníkmi.

16. Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny
c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, 85) ak existuje značné riziko jeho úteku.

17. K poznámke 85) je uvedené - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

18. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

19. Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

20. Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

21. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar je povinný
d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

22. Podľa čl. 2 písm. n) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 riziko úteku je existencia dôvodov v konkrétnom prípade, ktoré sa zakladajú na objektívnych kritériách vymedzených právom, pre ktoré sa možno domnievať, že žiadateľ alebo štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, na ktorých sa vzťahuje konanie o odovzdaní, môžu utiecť.

23. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

24. Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

25. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

26. Podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

27. Podľa § 88 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

28. Podľa článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

29. Podľa článku 9 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom konaní určia, že také oddelenie je potrebné v záujme dieťaťa. Také určenie môže byť nevyhnutné v niektorom konkrétnom prípade, napríklad, ak ide o zneužívanie alebo zanedbávanie dieťaťa rodičmi alebo ak rodičia žijú oddelene a treba rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa.

30. Podľa článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, robia opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby dieťa žiadajúce o priznanie postavenia utečenca alebo ktoré sa v súlade s platným medzinárodným alebo vnútroštátnym právom a postupom považuje za utečenca, nech už je v sprievode svojich rodičov, iných osôb, alebo bez sprievodu, dostalo potrebnú ochranu a humanitárnu pomoc pri využívaní práv ustanovených týmto Dohovorom a inými dokumentmi v oblasti medzinárodného humanitárneho práva a ľudských práv, ktorého sú uvedené štáty zmluvnými stranami.

31. Podľa bodu 13 úvodných ustanovení Dublinského nariadenia III, V súlade s Dohovorom Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa z roku 1989 a Chartou základných práv Európskej únie by členské štáty pri uplatňovaní tohto nariadenia mali predovšetkým zvažovať najlepšie záujmy dieťaťa. Pri posudzovaní najlepších záujmov dieťaťa by mali členské štáty náležite zohľadniť najmä blaho a sociálny rozvoj, bezpečnosť a ochranu a názory maloletej osoby s ohľadom na jej vek a vyspelosť, vrátane jej osobnej situácie. Okrem toho by sa z dôvodu mimoriadnej zraniteľnosti maloletých osôb bez sprievodu mali pre ne stanoviť osobitné procesné záruky.

32. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach,

právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

34. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

35. Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

36. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

37. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

38. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, správny súd právne uzatvára:

39. Predmetom konania bolo preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-76-015/2018-AV zo dňa 08.01.2018, ktorým žalovaný v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC zaistil žalobkyňu na základe oznámeného a začatého konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia do odovzdania v zmysle Dublinského nariadenia III, najdlhšie však do 10.03.2018 s tým, že ju umiestil v Ú. B. E. B. H. O. M..

40. Predpokladom zaistenia žalobkyne v zmysle citovaného ustanovenia je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

41. V prípade žalobkyne bolo z informačných systémov zistené, že požiadala spolu s maloletým cudzincom o udelenie azylu na území Rumunskej republiky, pričom danú skutočnosť oznámil správny orgán Dublinskému stredisku ako dôvod na začatie konania podľa vyššie uvedeného medzinárodného právneho predpisu. Rumunská republika dňa 06.12.2017 prijala zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl žalobkyne, prijme ju a súhlasí s transferom. Táto krajina je teda zodpovedná za účastníka konania v zmysle Dublinského nariadenia - Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013.

42. Z ustanovenia § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku vyplýva, že správny súd posudzuje správnu žalobu vo veciach zaistenia neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

43. V zmysle tejto právnej úpravy správny súd môže preskúmať rozhodnutie správneho orgánu vo veciach zaistenia aj neformálne bez ohľadu na uplatnené dôvody. Ak teda pri prieskume rozhodnutia správny súd zistí aj štátnym príslušníkom tretej krajiny neuplatnený dôvod nezákonnosti rozhodnutia o zaistení, bude oprávnený a povinný žalobe vyhovieť.

44. Posudzovaním správnej žaloby v zmysle kritérií uvedených v § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku správny súd dáva do pozornosti, že v inom konaní správneho orgánu bol zaistený na základe samostatného rozhodnutia aj žalobkyňin maloletý brat - V. N. R., nar. XX.XX.XXXX, ktorého konanie o preskúmanie rozhodnutia je vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 2Sa/8/2018. Zaistenie žalobkyne nemožno posudzovať izolovane, ale obidva prípady musia byť posudzované vo vzájomných súvislostiach. Kasačný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňoval potrebu posudzovať v prípade zaistenia maloletých detí najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

45. Z judikatúry ESĽP vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu. Rovnako vo viacerých prípadoch rozhodol, že umiestnenie detí v zariadeniach, kde boli pozbavené osobnej slobody, bolo porušením čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 3 Dohovoru.

46. V tomto kontexte súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú v rozsudku sp. zn. 10Sza/12/2016 zo dňa 14.6.2016 (Judikát roka 2017). V zmysle predmetného rozsudku správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa (zakotvený v článku 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho alebo jej najlepších záujmov a ich prvoradé zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej, ako aj v súkromnej sfére), postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v Ú.G. B. E. a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na judikatúru ESĽP, ktorá ohľadne pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov opakovane konštatovala porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

47. Kasačný súd považoval za dôležité tiež zdôrazniť, že deti by nemali byť postihované za imigračný status svojich rodičov (t.j. za to, že ich rodičia cestujú bez potrebných dokladov, resp. s pozmenenými, dokonca falšovanými dokladmi), ani za ich predchádzajúce správanie, ktoré je vyhodnocované ako riziko úteku. Pritom poukazoval na rozhodovaciu prax ESĽP vyjadrenú v rozsudku zo dňa 19.01.2012, vo veci Popov proti Francúzsku sťažnosť č. 39472/07 a 39474/07, rozsudku zo dňa 12.10.2006 vo veci Mubilanzila Mayeka a Kaník Mitunga v. Belgicko (sťažnosť č. 13178/03) a rozsudku zo dňa 19.01.2010 vo veci Muskhadzhiyeva i. v. Belgicko (č. 41442/07).

48. Z tohto pohľadu treba identifikovať intenzitu zásahu do súkromného a rodinného života žalobkyne v dôsledku napadnutého rozhodnutia o zaistení a intenzitu porušenia zákona, ktoré viedlo k jeho vydaniu. Zo samotnej podstaty princípu primeranosti totiž vyplýva, že sa hodnotí „niečo k niečomu“, v danom prípade to mal byť verejný záujem spočívajúci v ochrane verejného poriadku s právom na súkromný a rodinný život cudzinca.

49. Vzhľadom na rozhodovaciu činnosť správnych súdov, ako aj kasačného súdu v otázke zaistovania maloletých cudzincov, vo veci zaistenia maloletých cudzincov možno v konaní 2Sa/8/2018 predpokladať zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a nariadenia ich bezodkladného prepustenia. Rovnako bez významu nie je ani tá skutočnosť, že v konaní pred Dublinským strediskom tento pri rozhodovaní v zmysle zákona o azyle považoval za účastníkov administratívneho konania (o odovzdaní na územie krajiny zodpovednej podľa Dublinského nariadenia III) žalobkyňu a jej maloletého brata, ktorých posudzoval spoločne. Tento správny orgán považoval za prioritné príbuzenské väzby medzi žalobkyňou a maloletým bratom za prvoradejšie ako väzby maloletého cudzinca so štátnym príslušníkom tretej krajiny, s ktorým bol zaistený.

50. V prípade, ak by správny súd ponechal žalobkyňu v zaistení po tom, čo by došlo k prepusteniu zo zaistenia maloletého cudzinca, došlo by tým aj k porušeniu čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, teda najlepšieho záujmu maloletého cudzinca, ktorý má právo byť so svojou, ako sa zdá, jedinou príbuznou. Teda ponechaním žalobkyne v zaistení by z pohľadu maloletého cudzinca došlo k porušeniu princípu sledovania jeho najlepšieho záujmu. Správny súd má zato, že žalovaný neposúdil dostatočne v kontexte zaistenia maloletého cudzinca, zaistenie žalobkyne so zásahom do ich práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 ods. 1 Dohovoru).

51. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-76-015/2018-AV zo dňa 08.01.2018 zrušil a nariadil žalovanému, aby žalobkyňa bola bezodkladne prepustená zo zaistenia.

52. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobkyňi, ktorá bola v konaní úspešná, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.